

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

PETETUD
PRUUDID

Debbie Macomber
THREE BRIDES, NO GROOM
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Keit Lipp
Korrektor Inna Viires

© 1997 by Debbie Macomber
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12304315
ISBN 978-9949-25-856-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Minu ema, Connie Adleri, mälestuseks,
kes andis mulle elu, armastuse
ja kes õpetas mind naerma,
ning Marie Macomberile,
kes jagas minuga oma elutarkust ja poega.

Proloog

Purskkaev, mis paiknes Seattle'is asuva Queen Anne'i ülikoolilinnaku keskel, oli mõeldud olema erakolledži tõeliseks südameks. See oli paik, kus ootusärevil, pekslevate südametega noored armastajad kesköösiti kohtusid. See oli paik, kus tormakate suudluste vahele sosistati armusõnu, kus anti lubadusi ja kus neid ka kahjuks murti. Selle vari oli näinud naeru ja rõõmu, kurbust ja pisaraid.

Purskkaev oli olnud selle kõige tunnistajaks.

Just selle purskkaevu juurde tulid sel suvisel pärastlõunal kolm naist – kõik saabumas erinevaist paigust, kõik koormatud mälestustega viieteistkümne aasta tagusest ajast.

Esimesena jõudis pärale Gretchen Wise. Miss Populaarne, klassivanem, kaunis ja ka tark. Kahjuks mitte piisavalt tark taipamaks, missugune mees Roger Lockheart tegelikult on, enne kui temalt kihlasõrmuse vastu võttis.

Teisena saabus Carol Furness, kisakoori juht, täis energiat, innukust, rõõmu ja sihikindlust. Tema oli rajanud oma tuleviku jalgpallikangelase ümber, kuid avastas üksnes, et Eddie Shapiro oli kõike muud kui seda.

Ja lõpuks Maddie Coolidge, klassi „paha tüdruk”, kes oli mänginud armastuse otsimise keerulist mängu ja – nagu nii paljud enne teda – otsinud seda täiesti valedest kohtadest. Kes oleks osanud arvata, et matemaatikaprofessor John Theda varastab palju rohkem kui vaid tüdruku südame?

Purskkaev tervitas neid kõiki.

Gretchen Wise jalutas aeglaselt vana tsemendist purskkaevu poole ja naeratas, kui mälestused tema ümber keerlesid nagu vesi, mis kiires voolus ümber kivide tormab.

Ta peaaegu kuulis naeru kaja nende ammuste aastate tagant. Kui õnnelik oli ta toona olnud: noor, muretu, erutatud ja nii tohutult armunud – valesse mehesse. Viisteist aastat tagasi oli ta vaevu suutnud hinnata oma ülikooli lõpetamist, pea täidetud mõtetega pulmaplaanidest ja Rogerist.

Roger Lockheart, tema elu armastus. Tema unistuste mees.

See igavene rott.

Gretchen mõtles temale aeg-ajalt, põgusalt ja kurbuse-
torkega. Mõnikord mõlgutas ta mõtteid kõigest sellest, mis võinuks olla. Täiesti loomulik asi, otsustas ta.

Kui nägus oli tema kolledžiaegne kallim olnud, kui enesekindel, edukas tulevik silme ees terendamas. Rogeri advokatuurieksam pidi toimuma kaks nädalat enne nende kõrgseltskondlikku pulma ning talle oli tagatud töökoht oma isa võimsas advokaadifirmas.

See päev, mil Roger talle kihlasõrmuse kinkis, oli olnud üks õnnelikemaid Gretcheni noores elus; päev, mil ta selle sõrmest võttis, üks kurvemaid.

Vana ilusa purskkaevu ääres sai nii mõnigi pärastlõuna päikese käes mõnuledes mööda saadetud. Õpilased olid end külma veetolmu käes jahutanud või paljajalu pahkluukõrguses vees pladistanud. Purskkaev oli sama vana kui ülikool ise. Iga brošüür, mille õppeasutus oli oma silmapaistva saja aasta pikkuse ajaloo jooksul välja andnud, kujutas purskkaevu ümber kogunenud õpilasi aega veetmas ja õppimas.

Nüüd selle külmal tsemendist serval istudes, pööras Gretchen pilgu lähedalasuva juurakooli poole. Kahekorruseline, üles topeltuste juurde viiva laia trepiga punastest tellistest hoone oli jäänud paljuski samasuguseks. Luude-rohtu oli tagasi lõigatud ja majaküljel olnud muru oli asendatud tsemendist sisehooviga.

Gretchen oli veetnud selsamal kohal istudes palju tegevusetuid pärastlõunaid, oodates Rogeri saabumist, mitte kunagi teades, kus too tegelikult olnud oli.

Oli olnud samasugune soe pärastlõuna, kui ta esimest korda Josh Morrow'ga rääkis. Reeglitest mitte hoolides oli Josh oma Harley-Davidsonil mööda kitsast jalgrada kohale sõitnud ja üritanud Gretchenile külge lüüa. Julgusest sel mehel juba puudust ei olnud. See oli üks neist harvadest kordadest, mil Gretchen teda ilma selja taga istuva ja ta piha ümber klammerduva blondi bimbota nägi. Paha-tihti oli selleks olnud Didi Wilson. Kui Roger Joshi Gretcheniga flirtimas nägi, oli ta tulivihaseks saanud. Justkui Gretchen oleks Rogerile kunagi armukadeduseks põhjust andnud! Võib-olla oleks ta pidanud seda tegema.

Gretchen pidi selle mälestuse peale peaaegu kõva häälega naerma hakkama. Josh Morrow oli nautinud ohtli-

kult elamist. Ta jõi, vandus ja mängis hasartmänge konservatiivses kolledžilinnakus, mis kortsutas kulmu kõige kolme peale. Räägiti, et ta elas õllest ja sigarettidest. Ta oli väljakutseks igale õpetajale, kel oli piisavalt ebaõnne temaga oma tundides vastamisi olla – võitles õppeasutuse vastu ja lõi üleüldiselt lärmi. Josh oli haaranud elul kõrist ja kurameerinud ohuga, ning oli Gretchenit lummanud.

Kõik oli teistsugune ja ometi ei olnud miski muutunud. Carol Furness jalutas üle lopsaka rohelise muruplatsi purskaevu poole. Oh jeerum, kas sellest oli tõepoolest viisteist aastat? See ei näinud olevat võimalik ja mitmeski mõttes tundus kõik nagu eilne päev.

Carolit oli kadestanud iga tema klassi tüdruk. Kesk-kooli lõpuklassis oli ta peagi pärast jõule kihlunud Eddie Shapiroga. Eddie oli nüüd Queen Anne'i jalgpallilegend. Legend ka Caroli mõtteis, aga teistel põhjustel. Nende armulugu oli klassikaline: jalgpallisangar ja kisakoori juht. Viisteist aastat tagasi oli Carol olnud sportlik, särav ja andekas. Talle meeldis mõelda, et endiselt on.

Mitte tänu Eddiele. Sellele ussikesele.

Ja ometi oli tal palju, mille eest Eddie tädana. Kui too ei oleks teda maha jätnud, ei oleks Carol ehk kunagi Clark Rusbacki tundma õppinud. Klassi aju, võlur arvutite alal, geenius. Clark oli liiga armas, et teda nohikute sekka liigitada, ehkki Eddie oli teda sageli selleks nimetanud. Tagasi mõeldes oli lihtne aru saada, et Eddie oli Clarki peale lihtsalt armukade olnud.

Clark teadis palju arvutitest, aga praktiliselt mitte midagi naistest. Carol oli teda eemalt imetlenud, oli nahast välja pugunud, et temaga sõbralik olla neis vähestes tundides, mis neil ühised olid, ning üritanud talle Eddiet ärritamata öelda, et imetleb teda.

Tema lahkus oli rikkalikult dividende teeninud; oleks ta vaid ise olnud piisavalt tark, et taibata, mis tal olnud oli.

Maddie Coolidge mõtiskles läbi ülikoolilinnaku purskkaevu poole lonkides, kas keegi ta ära ka tunneb. Ta oli muutunud. Noorusaegset veidra välimusega ja tähelepanuotsivat halba tüdrukut ei olnud enam. See tüdruk, kes ta oli olnud, oli kalli, kuid seda hinda väärt olnud õppetunni ohvrina piinarikast surma surnud.

Purskkaevu nähes tema samm aeglustus. Just seal oli ta viisteist aastat tagasi viimast korda John Thedat näinud.

Seda petist.

Maddie mõtteid täitsid mitmed teisedki kirjeldused, aga ta lükkas need kõrvale, keeldudes oma endisel matemaatikaprofessoril pikemalt peatumast. Mees oli temaga kuraimeerinud, meelitanud teda sõnade ja tegudega – seda kõike muidugi salaja, et ei läheks laiali jutud, et ta oma õpilasse armunud on. John oli vandunud armastust ja teda endale naiseks palunud. Maddie oli rõõmust pulbitsedes nõustunud. Kui lõbus oli olnud koos mehega teeselda, käituda nii, nagu nende vahel ei oleks mitte midagi romantilist.

Kui tal ka oli õnnestunud lollitada kõiki teisi, siis Brent Holliday oli teadnud. Kes või mis Maddie saladuse välja

andis, ei saanud ta kunagi teada. Jutlustaja poeg näis arvavat, et paar hästi valitud sõna suunavad Maddie sirgele ja kitsale rajale, kuid oli selles eksinud. Aga teisest küljest, tal olid olnud tol ajal mõned rasked õppetunnid saada. Õppetunnid, mis ei olnud kergelt tulnud.

„Gretchen?”

Oma nime kuuldes pööras Gretchen ringi ja nägi enda ees tuttavat nägu. Keegi tema lõpuklassist. Ta pingutas, et mälusoppidest näoga kokkukäiv nimi välja kaevata.

„Mina olen Carol. Carol Furness.”

„Carol.” Gretchen ei suutnud uskuda, et oma korporatsiooniõega tund aega enne seda, kui vilistlaste kokkutuleku ametlik osa plaani järgi algama pidi, seal purskkaevu juures kokku sattus. Nad embasid teineteist tormakalt.

„Ma mõtlesin, et kas see oled ikka sina,” ütles Carol, Gretcheni kõrval purskkaevu serval istet võttes.

„Olen ma siis nii palju muutunud?” küsis Gretchen. „Vaheta, kui vaja.”

Carol vastas heatujulise naeruga, sinised silmad sädelemas. „Üldse mitte. Sa näed välja täpselt samasugune nagu meie lõpetamise päeval. Ma oleksin su kõikjal ära tundnud. Aastad on sinu vastu lahkend olnud.”

„Täpselt nagu sinugi puhul, Carol.” Gretchen naeratas. „Ma ei suutnud vastu panna soovile siia tulla ja linnakus ringi jalutada.”

„Mina samuti mitte,” tunnistas Carol ümbrust silmitsedes.

„Ma ei ole siin kõik need aastad kordagi käinud.”

„Nagu ka mina.” Aga Gretchen kahtles, kas tema eemaloleku põhjused olid samad, mis vanal korporatsiooniõel.

„Kas sa õhtusöögil ja tantsuõhtul hiljem osaled?”

Kokkutulekupäev oli käes ja Gretchen ei olnud ikka veel otsusele jõudnud. „Õhtusöögil kindlasti, aga ma ei tea, kas mul õnnestub oma abikaasa tantsima vedada.”

„Mul on sama lugu,” vastas Carol. „Minu abikaasa on imeline tantsija, aga ta keeldub seda uskumast.”

„Gretchen? Carol?” Hää! kuulus pikale, rabavalt ilusale punakaspruunide juustega naisele, kes neile vasakult poolt lähenes.

Gretchenil ei olnud aimugi, kes too on ja ta vaatas abitsivalt Caroli poole. Carol raputas üksnes pead.

Punapea muigas. „Mitte rohkem kui kaks minutit tagasi ma mõtlesin, kas keegi mu ära tunneb. Ma olen muutunud, ma tean. See olen mina, Maddie Coolidge.”

„Maddie?” Gretchen ei suutnud seda uskuda. See Maddie Coolidge, keda tema mäletas, ei olnud üldse selline, nagu see hoolitsetud naine, kes tema ees praegu seisis. Maddie oli olnud nii oma välimuse kui ka sõnade ja tegude poolest veidrik. Kangekaelne ja väljakutsuv, teisitimõtleja. Kuid kogu selle bravuuri all oli Maddiel kuldne süda.

Gretchenile meenus, et Maddiel oli olnud lähedane „sõprus” John Thedaga, matemaatikaprofessoriga. See pidi olema saladus, aga kõik teadsid, et need kaks olid salaja kihlatud. See armulugu oli linnakus parajat kõmu tekitanud, aga samas oli „poleemika” Maddie keskmine nimi.